

FOAIE PAROHIALĂ

20 - 26 septembrie 2026

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

Vino după Mine...

Doamne, cine ești? Această dorință de a te cunoaște este adevăratul răspuns la venirea Ta. Ai venit să fii căutat în fiecare zi, oriunde te dăruiești în misterul inepuizabil. În fiecare zi îmi vei dezvălui „cine ești”. Isuse, dă-mi această credință și această speranță.

Viața mea pământească nu mai este banală, îngustă sau meschină, deoarece ai mers pe aceleași cărări ca mine, bucurându-te și suferind aceleași experiențe, învățându-mă că providența Tatălui veghează asupra tuturor, în special asupra celor care te urmează.

Fă-mă fidel „Vino, urmează-mă”. Spunând „vino”, nu ai spus: vom merge aici, vom merge să facem asta, vom merge să facem aia... Ai spus absolut: „Vino, urmează-mă”; prin urmare, plecarea noastră este să te urmărim.

Să te urmărim cu fidelitate, dar și cu smerenie. Nu-ți voi spune ca Petru: „Doamne, unde te duci? Îmi voi da viața pentru tine”. Mi-ai răspunde: „Va fi cineva care te va încinge și te va duce unde nu vrei să mergi”.

Doamne, fie ca eu să te urmez și să nu te preced. Doamne, fie ca să Te urmez fără să mă întreb unde mă duci. Am atâta încredere în Tine și asta îmi este de ajuns; oriunde mă vei conduce, voi merge.

Dacă Te urmez, voi putea fi martor la toate minunile Tale; dacă, în schimb, aleg să Te preced, voi cunoaște doar nebunie și păcat. Oriunde alegi Tu să mergi, acolo voi merge și eu. Isuse, oriunde alegi Tu să treci, acolo voi trece și eu. Tu îmi ești de ajuns, căci Tu nu numai că mergi pe calea mea, ci ești de fapt „calea mea”. Dacă Tu ești o cale senină și lină pentru mine, binecuvântat fii Tu!

Dacă Tu ești o cale arzătoare și prăfuită, la fel de binecuvântat fii Tu!

Îmi este de ajuns să știu, pentru pacea mea, că nu sunt chemat să merg pe mai multe drumuri, ci doar pe unul: pe drumul Tău.

Cardinal Anastasio Ballestrero

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Cornel Ciocan**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Între Eu și Dumnezeu

Cel ce vrea să mă urmeze...! Din câte vedem, cuvintele atât de exigente pronunțate de către Isus, nu se adresează unei elite, ci tuturor creștinilor, tuturor celor care vor să-l urmeze pe Isus. Or, noi ne facem de atâtea ori semnul crucii fără să ne gândim la ceea ce asta implică pentru noi. Nu ne gândim de exemplu la necesitatea de a fi un semn în lumea în care trăim. Nu ne gândim că trebuie să fim lumină și sare a pământului. Dar pentru a fi lumină și sare, înainte de toate trebuie să regăsim în însăși esența existenței noastre sensul chemării lui Isus. Să ne luăm crucea în fiecare zi, să renunțăm la noi înșine și să mergem după Cristos.

Pentru a înțelege mai bine sensul cuvintelor Mântuitorului, nu trebuie să scăpăm din vedere contextul în care acestea sunt spuse, adică imediat după mărturisirea de credință a lui Petru, urmată de apostrofarea extrem de dură: „înapoia mea Satano!” Mântuitorul tocmai le vorbise ucenicilor despre crucea lui, și dacă pentru ei era doar semn de suferință, Fiul lui Dumnezeu încearcă să-i conducă înspre sensul profund, adevărat, de dincolo de aparențe, care este iubirea nemărginită a lui Dumnezeu pentru noi. Înțelepciunea orientală ne spune că atunci când înțeleptul arată luna cu degetul, nebunul vede doar degetul, și acest lucru este din păcate adevărat și pentru noi: Dumnezeu ne arată iubirea pe care o are pentru noi sacrificându-și unicul Fiu, iar noi vedem doar suferința.

E la fel și cu lepădarea de sine. Suntem chemați să-l urmăm pe Isus nu la o plimbare, ci în lupta cu puterile întunericului, iar într-o astfel de luptă sinele este extrem de periculos, fiindcă riscă să ne antreneze în logica răului la fel ca și pe Petru. Singura noastră scăpare este aceea de a face loc în viața noastră Mântuitorului, cel care are putere asupra întunericului. Când El și nu propriul sine are frâiele vieții noastre, suntem în siguranță! Asta înseamnă de fapt să mergem pe urmele lui Isus: să lăsăm ca El să indice calea, să lăsăm ca El să ne inspire deciziile, să facem alegerile în funcție de El. Doar dacă facem astfel, semnul Crucii va avea cu adevărat sens, doar astfel vom putea să ne numim cu adevărat „creștini”. În caz contrar ne vom trezi în fața puterilor întunericului doar cu „sinele” nostru, ca și un copil în fața unui soldat de elită. Maica Sfântă, cea care prin iubire a zdrobit capul șarpelui la picioarele Crucii și continuă să-l zdrobească pentru noi, fiii ei, să ne ocrotească prin lacrimile, rugăciunile și iubirea ei.